

Hồi 21

Sóng Tình Cuộn Cuộn

Nàng sắp lại gần:

- Phải, tên tiểu muội là Tuyết Vân. Còn tên Hắc Diêm Vương của huynh sao nghe dữ dằn, tanh máu quá đỗi. Vậy hẳn hồn danh này chẳng phải tên thật của chàng trai hào hùng tuấn tú. Huynh có thể cho tiểu muội biết tên thật được chăng?

Ôi, những lời nói ngọt ngào, êm ái, dễ say lòng người đến thế. Nhưng Lục Siêu Quang vẫn lãnh đạm:

- Hắc Diêm Vương là tên ta. Nếu cô nương không hài lòng thì cứ coi ta như kẻ không tên.

Thiếu nữ vẫn dịu dàng:

- Huynh không muốn bày tỏ chân danh thì thôi. Nhưng tiểu muội biết huynh đang có chuyện thắc mắc trong lòng?

Lục Siêu Quang cau mày:

- Việc ấy nàng không cần biết.

Cô gái bỗng như trêu chọc:

- Nhưng tiểu muội đáng biết, huynh đang muốn tìm kiếm Tứ Độc Lão Quái phải không nào?

Lục Siêu Quang trừng mắt, giọng khó chịu:

- Cô nương, xin đừng tò mò chuyện riêng của ta.

Đột nhiên cô gái trở giọng, lớn tiếng:

- Huynh phải nói, vì ta muốn biết.

Chàng phẩy tay:

- Ta bảo thật cô nương đi đi, đừng quấy rầy ta nữa.

Tuyết Vân giương tròn mắt phượng:

- Ta thực sự muốn biết, ngươi có trả lời không?

Lục Siêu Quang bật cười:

- Cô nương thật vô duyên và vô lý, ta còn có nhiều việc phải làm. Chào nhé, ta đi đây.

Dứt lời, Lục Siêu Quang dậm bước đi nhưng cô gái đã nhún mình phóng tới trước, chặn chàng lại:

- Chưa trả lời ta, chưa đi được. Ngươi muốn tìm Tứ Độc Lão Quái làm gì?

Sắc mặt nàng giận dữ, song trên môi vẫn điểm nụ cười duyên.

Lục Siêu Quang bực tức nói cô gái. Trong đầu chàng nhớ đến Bội Ngọc tiểu thư, người yêu của chàng... và cô gái chàng gặp khi mới lên khỏi vực Ma Phong, có tên Mã Giáng Kiều... cả hai nàng đều là con nhà võ, nhưng vẫn mang cốt cách đoan trang. Ngược lại, cô gái tên Tuyết Vân này cũng đẹp tuyệt, song lạnh lợ đáng ghét, còn tò mò quá đáng, thêm đáng về hung dữ nữa.

Chàng bỗng có ý miệt thị cô gái, dứt khoát xua tay:

- Lui ra, ta không muốn thấy mặt cô nương nữa.

Giương mặt cô gái đang đỏ hồng, thình lình tái mét.

Nàng thét lớn:

- Ngươi sỉ nhục ta, thì ngươi phải chết.

Chưởng lực trên tay Tuyết Vân đẩy tới, kinh khí cuộn cuộn ập vào Lục Siêu Quang với sức mạnh bạt núi.

"Bình Bình..."

Ánh hồng quang rực rỡ lên, chàng trai đã xuất chiêu nẩy lửa. Kinh khí của Tuyết Vân bị xô dạt, chớp mắt đã tan biến giữa khoảng không. Tư thế Lục Siêu Quang vẫn vững như bàn thạch.

Đôi mắt sắc bén của Tuyết Vân đã rực lửa. Nàng thét to một tiếng, dụng song thủ đẩy ra hai luồng chưởng khí như giao long uốn khúc quật vào đối thủ. Kinh phong náo động ầm ầm, khí thế vô cùng hung hiểm.

Lục Siêu Quang nhận ra cô gái đã hành thủ tàn độc. Chàng lập tức sử dụng Hồng Huyết Xung Thiên, phóng mình vọt lên, cười trên sóng chưởng thoát hiểm. Kinh lực của cô gái đánh chệch xuống đất đào thành một lỗ sâu hoắm rợn người. Cát bụi tung bay mù mịt.

Cố gắng nhẫn nhịn, không muốn áp đảo cô gái, nhưng Lục Siêu Quang thấy nàng hạ độc thủ thì nổi giận. Từ trên cao chàng phóng vút xuống chĩa thiết chỉ nhắm vào giữa trán cô gái, thi triển ngón Huyết Chỉ Điểm Tinh!

Tử thần đã gần kề...

Mạng sống của cô gái như ngàn cân treo trên sợi tóc.

"Ào ào", chỉ phong xẹt nhanh như ánh chớp.

Nhưng Lục Siêu Quang bỗng ngừng chỉ lực, tia chớp giết người chỉ chạm qua mái tóc cô gái, song cũng xô dạt nàng đi, làm chàng phải đưa tay đón đỡ. Tuyết Vân ôm cứng ngay lấy Lục Siêu Quang, gương mặt hai người kề nhau, hơi thở nồng nàn.

Đã từng trải giang hồ, Tuyết Vân hiểu ngay tại sao chàng trai đã thu hồi chỉ lực. Nàng sẽ thắng được chàng bằng sóng mắt, làn môi.

Buông rơi thân hình gọn nóng bừng của nàng vào lòng chàng trai tuần tú, Tuyết Vân đê mê bởi chinh phục được người trai làm nàng rung động ngay giây phút đầu tiên ấy.

- Không...

Một tiếng thét quyết liệt.

Thân hình cô gái bị Lục Siêu Quang đẩy ra xa.

Tuyết Vân như bừng tỉnh cơn mơ...

Nàng trừng mắt nhìn chàng trai không chớp

Lục Siêu Quang nhếch mép, mỉm cười:

- Nàng đừng lầm tưởng. Ta còn để mạng sống cho nàng là vì không muốn hành thủ tàn độc với một cô gái.

Rồi chàng nghiêm giọng:

- Nàng từ đâu tới, theo dõi ta với mục đích gì?

Tuyết Vân thét lên the thé:

- Người khỏi cần phải biết lai lịch của ta.

- Tại sao?

- Vì ta sắp giết ngươi đây, biết bay không... cũng vô ích.

- Ta và nàng chưa từng gặp gỡ, chưa có oán thù, tại sao nàng muốn giết ta?

Giương mặt cô gái bỗng ứng hồng, giọng nàng nghèn nghẹn:

- Tại ngươi vừa sỉ nhục ta, ngươi không biết sao?

Lục Siêu Quang ngơ ngác:

- Ta sỉ nhục nàng? Là thật đấy, đúng ra là nàng đã làm phiền ta.

Đôi mắt cô gái chột ứa hai hàng lệ, giọng nàng bi phẫn:

- Ngươi đừng giả bộ ngây thơ. Ta là một tiểu thư trong trắng đã xúc động vì ngươi. Ta đã trao thân gởi phận vào vòng tay ngươi. Vậy mà... ngươi hất hủi ta. Điều nhục này ta buộc ngươi phải trả bằng mạng sống.

Lục Siêu Quang chẳng sợ gì lời hăm dọa của cô gái. Song những giọt nước mắt và lời chân tình của thiếu nữ xa lạ này làm chàng cảm động.

Chàng bèn đổi giọng hòa nhã:

- Tiểu thư. Ta chưa biết rõ nguồn gốc của nàng, nên trái gái giữa đường không thể trao ân, đổi ái. Vả lại, ta còn nhiều việc phải làm, chưa thể nói đến tình yêu...

Tuyết Vân lại giương song thủ, quát to:

- Đừng nhiều lời vô ích. Ta nhất định lấy mạng ngươi.

Lục Siêu Quang cảm thấy khó xử. Bỗng dung một cô gái theo dõi chàng đòi hỏi tình yêu. Bây giờ lại đòi giết chàng vì thất vọng. Trên chốn giang hồ sao có chuyện trớ trêu thế này?

Cuối cùng, chàng nói:

- Thôi được. Nếu những lời thách thức của ta mà nàng cho là bị xúc phạm thì ta xin đứng nguyên vị để nàng đánh ba chiêu. Sau ba chiêu mà ta còn sống thì nàng để ta đi. Đừng làm phiền ta nữa nhé.

Tuyết Vân hừm một tiếng:

- Không cần tới ba chiêu, ta chỉ phóng một chiêu là đủ.

Lục Siêu Quang trụ bộ, uốn ngực:

- Mời nàng, ta sẵn sàng rồi đây.

Cô gái lại quát:

- Còn nữa...

Lục Siêu Quang ngạc nhiên:

- Tiểu thư, nàng muốn gì nữa?

Tuyết Vân gằn giọng:

- Ta chỉ phóng một chiều thôi. Nhưng ngươi phải nhắm mắt lại để lãnh đủ chiều mới được.

Điều kiện oái oăm của cô gái thật lạ. Nhưng Lục Siêu Quang tưởng cô ta muốn chàng nhắm mắt để không phản chiều nhanh chóng được. Điều này dễ thôi, vì chàng có sợ gì một chiều của cô ta.

Lục Siêu Quang nhắm ngay mắt lại, đứng chững chạc:

- Xong rồi, mời nàng xuất chiêu.

"Vụt..."

Giải khăn hồng trên tay cô gái phất nhanh qua mũi Lục Siêu Quang và chàng hít ngay một mùi hương kỳ diệu.

Chàng nhận ra loại hương mê cực mạnh, nhưng không còn kịp phản ứng được nữa. Thân hình Lục Siêu Quang chao đảo, rồi chàng ngã vào vòng tay của cô gái.

Tuyết Vân siết chặt chàng trai đang mê đi trong tay mình. Làn môi thắm nở nụ cười thỏa mãn:

- Ôi, làm sao ta có thể giết chàng... nhưng chàng phải về thạch động với ta thôi.

Nàng xốc Lục Siêu Quang lên vai và sửa soạn phi hành.

- Dừng lại...

Một tiếng thét chói tai khiến Tuyết Vân kinh ngạc nhìn lên. Từ ngọn cây đại thụ, một cô gái phóng vút xuống, gằn giọng:

- Tiễn tì dâm ô, hãy buông chàng xuống.

Người mới đến là cô gái xấu xí, gương mặt sần sùi, thâm tím. Song đôi mắt thật đẹp và thân hình cân đối gợi cảm. Chỉ qua cái phóng vút vừa rồi, Tuyết Vân cũng biết cô gái kia chẳng phải kẻ tầm thường. Nàng đặt Lục Siêu Quang xuống, rồi trừng mắt:

- Xú nữ, ngươi muốn chết sao mà dám can thiệp vào việc của ta?

Cô gái xấu xí quát:

- Đừng dài dòng bẻm mép, cắt đi cho khuất mắt ta.

Tuyết Vân nổi giận, xòe chưởng đẩy tới, nhưng kinh khí từ song thủ cô gái xấu xí đã tuôn ra cuộn cuộn...

"Bùng Bùng..."

"Bình"

Áp khí xô bật Tuyết Vân bay đi mấy trượng.

Nàng loạng choạng ói ra một búng máu.

Ánh mắt căm hờn, Tuyết Vân gầm giọng:

- Ta tạm tha cho gã tiểu tử, nhưng ta thề có ngày sẽ lấy mạng hắn.

Vào một cái, nàng lao vút vào rừng tùng biệt dạng.

- o O o -